

Arrest

nr. 216 062 van 30 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
in haar hoedanigheid als voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Olivetenvest 21
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in haar hoedanigheid als voogd voor X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ABDUL *loco* advocaat B. DE SCHUTTER en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 20 augustus 2017 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 25 augustus 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 30 april 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 30 april 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 25/08/2017

Overdracht CGVS: 17/10/2017

U werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die de taal Pashtou machtig is, op 25 januari 2018 van 14.00 uur tot 17.30 uur en op 27 maart 2018 van 14.00 uur tot 16.25 uur. Uw voogd mevrouw Buelens woonde beide persoonlijke onderhouds bij. Uw advocaat meester Verstrepen liet zich op 25 januari 2018 door meester Byttebier en op 27 maart 2018 door meester Loos vervangen.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent dertien jaar geleden geboren in het dorp Bar Lesangi in het district Jaji (ook gekend als Arjub Zazai of Alikhel) van de provincie Paktia. U woonde samen met uw vader en uw moeder en uw drie broers en drie zussen. Uw vader was bewaker van een gsm-antenne en teelde daarnaast aardappelen op jullie gronden. U ging op zeer onregelmatige basis gedurende vijf jaar naar school en verkocht ijsjes in uw dorp.

Jaren voor uw vertrek zagen uw twee oudere broers talibs een bom installeren aan de kant van de weg. Ze lichtten uw vader in die op zijn beurt de overheidsdiensten op de hoogte bracht. Daarop spoot de taliban een zuur in de ogen van uw twee broers met permanente blindheid tot gevolg. Jullie problemen met de taliban hielden aan en een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan verdween uw derde broer. Vervolgens benaderde de taliban uw familie met het dwingende verzoek dat u zich in de bazaar tot ontploffing zou brengen zo niet zou u gedood worden. Uw vader besloot dat u Afghanistan moest verlaten en na een reis ongeveer vier à zes maanden kwam u in België aan op 20 augustus 2017. Vijf dagen later op 25 augustus 2017 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U legt geen stukken neer ter ondersteuning van uw verzoek.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

U verliet Afghanistan toen u twaalf jaar oud was. Uw persoonlijk onderhoud op het CGVS vond plaats toen u dertien jaar oud was. Uw erg jonge leeftijd heeft er ongetwijfeld voor gezorgd dat u in zekere mate van het dagelijks leven in Afghanistan afgeschermd was. Een twaalfjarige gaat niet alleen niet betrokken worden bij tal van problemen die volwassenen na aan het hart liggen, hij gaat doordat zijn eigen interesses elders liggen minder openstaan voor deze onderwerpen en door zijn jonge leeftijd heeft hij niet steeds het besef om wat hij toch opneemt correct in te schatten en te onthouden. Een twaalfjarige kan derhalve niet alleen veel minder kennis aanbrengen, ook over bepaalde thema's kan helemaal geen kennis verwacht worden. Wel zou een twaalfjarige in staat moeten zijn om aannemelijk te vertellen over zijn dagelijks leven, zijn eigen leefwereld. Zo kunnen er plausibele verklaringen verwacht worden over zijn eigen bezigheden, zijn dichte familieleden, hun activiteiten en zijn directe woonplaats. Het kan een twaalfjarige immers niet zijn ontgaan hoe hij en zijn gezinsgenoten leefden. U slaagt er evenwel niet in om geloofwaardige verklaringen af te leggen over uw studies, over uw activiteit als ijsjesverkoper, over de beroepsactiviteiten van uw vader, over de landbouwmgeving waarin u zou geleefd hebben, over de directe omgeving van uw dorp en over de veiligheidssituatie die een directe impact op het leven van u en uw dorpsgenoten zou hebben gehad.

Vooreerst kan u geen aannemelijk beeld schetsen van uw studies in Afghanistan. U vertelt dat u vijf jaar school liep in uw dorp maar dat u deze school maar eens per maand aandeed. Als verklaring voor uw zeer onregelmatige schoolgang werpt u in uw eerste persoonlijk onderhoud op dat u niet vaker naar school ging uit vrees dat de taliban u iets zou doen (CGVS 25/1/2018 p.3). In uw tweede onderhoud specificeert u dat uw ouders niet akkoord waren met de Jihad getinte leerstof (CGVS 27/3/2018 p.5). Waarom u dan toch consequent eens per maand naar de school bleef gaan terwijl uw ouders niet wilden dat u de onderwezen leerstof tot u nam kan u niet verduidelijken (CGVS 27/3/2018 p.6). Uw uitleg dat uw ouders een andere school voor u zochten maar in tussentijd zeiden dat uw school voldeed kan deze uiterst bizarre situatie niet verklaren. Het is weinig geloofwaardig dat u ondanks de zeer fragmentarische schoolgang die u verhinderde ook maar iets bij te leren – een doel dat blijkbaar ook uw ouders nastreefden - toch eens per maand naar school bleef gaan (CGVS 27/3/2018 p.6). Dat u op school niets leerde bevestigt u op het CGVS wanneer u zegt te kunnen lezen noch schrijven (CGVS 25/1/2018 p.3; CGVS 27/3/2018 p.6). Nochtans gaf u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) te kennen dat u wel degelijk kan schrijven (Verklaring DVZ 12/10/2017 punt 11). Aangezien u zich ongeletterd verklaart is het ook verwonderlijk dat u westerse jaartallen gebruikt om gebeurtenissen voor uw vertrek uit Afghanistan te situeren (CGVS 27/3/2018 p.4). Bovenstaande vaststellingen doen twijfelen aan uw beweerde schoolcarrière in Afghanistan.

Naast op onregelmatige wijze naar school gaan verkocht u ook ijsjes in de straat en hielp u uw vader bij zijn werkzaamheden op het land (CGVS 25/1/2018 p.3,4). U beweert dat uw ouders de ijsjes zelf maakten met behulp van jullie koelkast (CGVS 25/1/2018 p.4; CGVS 27/3/2018 p.2). Uitleggen hoe uw ouders het ijs maakten kan u niet, naar eigen zeggen omdat uw ouders het in een andere kamer maakten (CGVS 27/3/2018 p.2). Dat u als verkoper van het ijs nooit enige interesse toonde in het productieproces is echter opmerkelijk (CGVS 27/3/2018 p.2). Waar uw familie de elektriciteit voor jullie koelkast vandaan haalde weet u evenmin (CGVS 25/1/2018 p.10). In een provincie waar amper 33% van de bevolking toegang heeft tot elektriciteit en waar elektriciteit nauwelijks beschikbaar is buiten de hoofdstad Gardez moet uw familie in een afgelegen dorp in een uitzonderlijke positie zijn geweest die zelfs u als twaalfjarige zou moeten kunnen toelichten. Daarnaast spring ook uw uitspraak dat u uw ijsjes verkocht voor 1 afghani in het oog (CGVS 25/1/2018 p.4). Zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier wordt in uw provincie hoofdzakelijk de Pakistaanse munt, kaldar, gebruikt.

Dat u stelt dat u nooit een andere munteenheid dan de afghani zag doet dan ook opnieuw twijfelen aan uw voorgehouden verblijf in Paktia (CGVS 25/1/2018 p.7). Uw voorstelling dat u in uw dorp in Jaji ijsjes verkocht wordt door bovenstaande vaststellingen ernstig geschaad.

De vaststelling dat u er niet in slaagt geloofwaardige verklaringen af te leggen over uw eigen activiteiten in Afghanistan halen het geloof in uw verklaarde leven in het district Jaji van de provincie Paktia ernstig onderuit. De geloofwaardigheid van uw voorgehouden verblijf in Jaji wordt verder aangetast door uw onvermogen plausibele verklaringen af te leggen over de bezigheden van uw familieleden en dorpsgenoten, die u ondanks uw jonge leeftijd ongetwijfeld moet gezien en gehoord hebben. Zo kan niet aannemelijk maken dat u en uw vader aardappelen teelden. U kan immers helemaal niets vertellen over hoe u en uw vader aardappelen kweekten (CGVS 25/1/2018 p.8). Zelfs indien u zoals u zegt uw vader niet veel hielp zou u in staat moeten zijn enige basiskennis over de teeltwijze van aardappelen ten toon te spreiden (CGVS 25/1/2018 p.4). Dat u hier niet toe in staat bent schaadt andermaal zowel het geloof in deze beroepsactiviteit van uw vader als in uw verblijf in een rurale streek als Jaji. Hoewel u beweert dat er in de velden rond uw dorp tarwe geteeld werd schiet ook uw kennis over dit gewas tekort (CGVS 25/1/2018 p.10). Zo gelooft u dat tarwe gezaaid wordt in de winter en geoogst wordt in de herfst (CGVS 25/1/2018 p.11). In werkelijkheid vindt het zaaien van tarwe in uw regio plaats van midden oktober tot eind november en het oogsten van half mei tot half juni. Zelfs als kind van twaalf zou u tarwe op de velden rond uw dorp gezien en het oogstseizoen in uw dorp beleefd moeten hebben waardoor u zou moeten weten dat dit gewas niet in de winter maar aan het einde van de lente geoogst wordt. Dat u dermate de bal mis kan slaan over het enige gewas dat de landbouwers van uw dorp telen doet verder afbreuk aan uw voorgehouden verblijf in Jaji. Het geloof in uw verblijf in Jaji wordt verder ondermijnd door uw onwetendheid over de productie van pijnboomspitten waarvoor de regio van Jaji bekend staat (CGVS 27/3/2018 p.3). De bossen die het berglandschap van Jaji bedekken zijn u eveneens ontgaan (CGVS 27/3/2018 p.6). Tenslotte wekken ook uit uitspraken over jullie koe verwondering. Hoewel jullie de koe hielden voor haar melkproductie en u stelt dat jullie de koe reeds hadden sinds u klein was beweert u dat de koe nooit een kalf kreeg (CGVS 25/1/2018 p.11). Hoewel een koe melk zal blijven geven zolang ze gemolken wordt neemt haar melkproductie stelselmatig af. Hierdoor wordt ernaar gestreefd om na zo'n negen maanden de koe opnieuw drachtig te krijgen zodat de melkproductie opnieuw opgestart wordt. Dat jullie jullie investering en het dagelijks onderhoud niet laten renderen door jaarlijks de koe te laten kalveren is erg eigenaardig.

Evenzo kunnen ook uw verklaringen over de schoolmogelijkheden in uw regio niet overtuigen. Hoewel u beweert dat uw ouders een andere school voor u zochten heeft u zelf geen weet van andere scholen in uw regio (CGVS 25/1/2018 p.3). U zag kinderen in schooluniform naar school vertrekken maar weet niet waar ze naartoe gingen (CGVS 25/1/2018 p.3). Zelfs van uw broers weet u niet waar ze school liepen (CGVS 27/3/2018 p.3). Ook over de andere bezigheden van uw dorpsgenoten weet u amper iets te vertellen. Gevraagd wat uw dorpsgenoten van werk deden antwoordt u dat u het niet weet (CGVS 25/1/2018 p.10). Zelfs als u meer specifiek gevraagd wordt naar de beroepen van de vaders van uw vrienden kan u maar van één vader aangeven dat hij landbouwer was (CGVS 25/1/2018 p.10). Indien uw leven zich daadwerkelijk tot uw dorp beperkte kan er niet geloofd worden dat de dagelijkse bezigheden van uw dorpsgenoten u als twaalfjarige volledig ontgaan zouden zijn.

Naast uw ontoereikende verklaringen over uw persoonlijke levensomstandigheden en de levensomstandigheden van uw familieleden en dorpsgenoten is ook uw geografische kennis erg pover. Er dient immers vastgesteld te worden dat u over uw eigen dorp en haar onmiddellijke omgeving nauwelijks enige kennis heeft. Zo noemt u uw dorp een kleine dorp of subdorp binnen een groot dorp. De naam van dit grote dorp kent u niet (CGVS 25/1/2018 p.2; CGVS 27/3/2018 p.2). Namen van andere subdorpen binnen ditzelfde grote dorp kent u evenmin (CGVS 27/3/2018 p.2). Op de vraag of er naast uw dorp Bar (of hoog) Lesangi ook een Kuz (of laag) Lesangi bestaat antwoordt u bevestigend. U kan evenwel niet aangeven of dit lage deel van Lesangi een dorp dan wel een huis is (CGVS 27/3/2018 p.2). Als u vervolgens gevraagd wordt om uw dorp te situeren binnen uw district slaagt u erin twee dorpen te noemen die naast uw dorp liggen. Meer dan twee omringende dorpen kent u echter niet (CGVS 25/1/2018 p.5). Als u de naam Lar Lewani voorgelegd wordt herkent u er wel een dorp in, dat u opnieuw naast uw dorp situeert. Gevraagd meer te vertellen over dit grenzende dorp bent u daar evenwel niet toe in staat. Schatten hoelang een wandeltocht van uw dorp naar Lar Lewani zou duren kan u evenmin (CGVS 25/1/2018 p.9). Het dorp Kotgai (of Kotkay) herkent u ook bij naam en situeert u eveneens naast uw dorp, om als u de vraag krijgt wat u bedoelt met naast uw dorp terug te krabbelen en te verklaren niet precies te weten waar het ligt. Nochtans beweert u dat u niet alleen van dit dorp hoorde maar dat u het zelfs met uw eigen ogen heeft gezien (CGVS 25/1/2018 p.9). Of Kotgai bekend is voor bijvoorbeeld een lyceum, bazaar of schrijn kan u niet zeggen (CGVS 25/1/2018 p.9).

Nochtans is er in Kotgai wel degelijk een bazaar gelegen. Het kan u moeilijk ontgaan zijn dat er in Kotgai een bazaar aanwezig is indien dit dorp niet alleen dicht bij uw dorp gelegen is maar u dit dorp ook zelf bezocht.

Voorts valt het op dat u bij aankomst in België niet wist in welk district uw dorp gelegen was. Tijdens uw interview bij de dienst Minteh op 25/8/2017 werd de naam van uw district niet vermeld, terwijl u bij de dienst Asiel op 12/10/2017 en in de door u ingevulde vragenlijst op 12/12/2017 expliciet liet optekenen dat u de naam van uw district niet wist (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling; Verklaring DVZ punt 10; Vragenlijst niet-begeleide minderjarigen uit Afghanistan p.2,3,4,5) Tijdens uw persoonlijk onderhoud weet u opeens wel dat u uit het district Aryub Zazai afkomstig bent (CGVS 25/1/2018 p.2). Gevraagd hoe het komt dat u nu opeens wel de naam van uw district kan noemen ontkent u eenvoudigweg dat u het eerder niet wist (CGVS 25/1/2018 p.12). Aangezien uw eerdere verklaringen niet mis begrepen kunnen worden kan deze uitleg uiteraard niet overtuigen. Het mag ook verbazen dat wanneer u geconfronteerd wordt met de naam van uw districtscentrum en een van de andere namen van uw district, u wel beweert dat u de naam hoorde maar dat u er verder niets over kwijt kunt (CGVS 25/1/2018 p.5,6).

Tevens is het bevreemdend dat u aangeeft dat u de naam Pakistan niet hoorde in Afghanistan (CGVS 25/1/2018 p.6). De dorpen die volgens u naast uw dorp liggen, zijn gevestigd op amper enkele kilometers van de Pakistaanse grens langs een weg die rechtstreeks naar Pakistan leidt. Bovendien werden de inwoners van uw regio de afgelopen jaren op onaangename wijze herinnerd aan hun nabijheid tot Pakistan. Zo vuurde het Pakistaanse leger in november 2016 en augustus 2011 raketten af op uw district waarbij onder andere het dorp Zadran (Zadrano), een dorp vlakbij het uwe, geraakt werd. Deze militaire acties op Afgaanse grondgebied kenden een grote weerklank in uw regio waardoor het zeer merkwaardig is dat u zelfs de naam Pakistan niet hoorde in de dagelijkse gesprekken van uw familieleden en dorpsgenoten. Als u erop gewezen wordt dat uw dorp heel dicht bij de Pakistaanse grens ligt kan u slechts antwoorden dat u dat niet weet (CGVS 25/1/2018 p.8). Ook de naam Kurram, de agency die aan de andere kant van de grens ligt, doet bij u geen belletje rinkelen (CGVS 27/3/2018 p.3). Gezien de nabijheid van uw dorp tot de Pakistaanse grens en de impact die deze ligging op het dagelijks leven in uw regio moet hebben valt niet in te beelden dat zelfs u als twaalfjarige hier niet van de hoogte zou zijn.

Over tal van aspecten van het leven in uw streek legt u eveneens ontoereikende verklaringen af. Zo vertelt u dat levensmiddelen in uw dorp gekocht kunnen worden maar weet u niet waar uw dorpsgenoten naartoe trokken om kledingstukken aan te schaffen (CGVS 25/1/2018 p.5). Gevraagd om te vertellen naar de zenders en de programma's die jullie op jullie radio beluisterden begint u over de cricketmatchen die jullie volgden en somt u vlot zeven namen van Afgaanse cricketspelers op (CGVS 25/1/2018 p.4,7). Als u echter gevraagd wordt naar de namen van de radiokanalen die jullie in Jaji konden ontvangen moet u het antwoord opnieuw schuldig blijven (CGVS 25/1/2018 p.8). Uw kennis over de stammen in uw regio is even beperkt. Zo kent u geen namen van andere stammen naast uw stam, Zazai (CGVS 25/1/2018 p.7). Als u gewezen wordt op de stammenconflicten waarvoor uw streek bekend is moet u uw onwetendheid over het onderwerp toegeven (CGVS 25/1/2018 p.7-8). Zelfs uw eigen substam is u niet bekend (CGVS 25/1/2018 p.7). Ook van het principe waarbij stammen hun leden onder de wapens kunnen brengen bent u niet op de hoogte. Deze stammilitie of arbaki werd de laatste jaren in vele streken van Afghanistan, waaronder Jaji, onder de naam Afghan Local Police ingezet om de dorpelingen de kans te geven om onder de vleugels van de overheid hun eigen dorp te beschermen. Hoewel deze arbaki niet alleen deel uitmaken van de principes van uw stam maar ook de realiteit uitmaakten van het dorp waar u uw dagen doorbracht heeft u nog nooit van hen gehoord (CGVS 25/1/2018 p.7). Gezien het belang van stammen in een rurale streek als Jaji schaadt uw gebrek aan kennis andermaal het geloof in uw voorgehouden verblijf in deze streek.

U werd meermaals de kans geboden om uw verblijf in Jaji aannemelijk te maken door zelf allerhande informatie over uw district aan te reiken. In uw eerste persoonlijk onderhoud bent u niet in staat om ook maar de minste informatie over uw district zelf aan te brengen (CGVS 25/1/2018 p.8). In uw tweede onderhoud werd er opnieuw herhaaldelijk op aangedrongen dat u zelf over uw dorp en district zou vertellen zodat u zelf uw verblijf aldaar zou aantonen. Uiteindelijk vertelt u over twee overwinningen van het Afgaanse cricketteam in 2015 en 2016 die door de mensen van Jaji gevierd werden en over een veiligheidsincident in uw dorp. Andere informatie over uw regio kan u niet kwijt (CGVS 27/3/2018 p.3-4). In het licht van bovenstaande vaststellingen kunnen de elementen die u aanbrengt onvoldoende getuigen van uw verblijf in Jaji.

Ten slotte moet er, in de kantlijn, nog stil gestaan worden bij enkele vaststellingen die de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken maakten.

Zo werd er tijdens uw interview bij de dienst Minteh opgemerkt dat u uw reisweg vanbuiten had geleerd. U was slechts in staat de landen waardoor u gereisd zou hebben van de eerste tot de laatste op te sommen en om halverwege in te pikken was niet mogelijk voor u (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Ook is het opmerkelijk dat u bij Minteh eerst aangaf dat uw zussen in Kabul woonden om het even later als een verspreking van de hand te doen en ze alsnog in Paktia te situeren (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). U vermeldde bij dat allereerste interview ook maar drie zussen terwijl u het aantal later optrok tot vijf (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling; Verklaring DVZ punt 17). Het is ook opvallend dat u bij de dienst Minteh verklaarde niet te weten of u een taskara had terwijl u in uw latere verklaringen telkens aangaf dat u een taskara had, maar het document in Afghanistan achterliet (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling; Verklaring DVZ punt 24, CGVS 25/1/2018 p.5). Het is opvallend dat u juist in het eerste interview direct na uw aankomst in België dergelijke afwijkende verklaringen laat optekenen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Jaji gelegen in de provincie Paktia. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Jaji heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afgaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 27 maart 2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw levensomstandigheden, de landen en plaatsen van eerder verblijf. U werd er vervolgens op gewezen dat voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Desalniettemin hield u vast aan uw verklaarde herkomst uit Jaji (CGVS 27/3/2018 p.6).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België.

Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw aanvraag toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofd geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De twijfels omtrent de geloofwaardigheid van uw identiteit en verblijfssituatie voor uw komst naar België worden door het gebrek aan documenten allerm minst weggelaten. Integendeel, u legt geen enkel stuk voor ter staving van uw identiteit, afkomst, vluchtaanvraag of reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van "de artikelen 48/3, 48/6, 48/7, 57/1 en 62 van de Vreemdelingenwet, in samenhang met een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal een te strenge analyse maakt en onvoldoende rekening houdt met zijn profiel van kwetsbare niet-begeleide minderjarige vreemdeling van twaalf jaar oud, die ongeletterd is en nooit zijn dorp verliet. Ondanks de genomen bijzondere procedure maatregelen is verzoeker van oordeel dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn leeftijd en maturiteit. Hij heeft geprobeerd om naar beste vermogen en naar waarheid te antwoorden op de hem gestelde vragen met betrekking tot zijn regio van herkomst en zijn dagelijkse bezigheden. Verzoeker verwijst naar artikel 20, derde lid, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en naar artikel 57/1, § 3, van de Vreemdelingenwet inzake de kwetsbaarheid van minderjarigen en de nood om passend belang te hechten aan de verklaringen van minderjarige verzoekers in overeenstemming met de maturiteit, leeftijd en kwetsbaarheid. Verzoeker wijst erop dat *in casu* kan worden vastgesteld dat:

"In casu moet worden vastgesteld dat:

- verzoeker zeer jong was toen hij naar België reisde, nl. 12 jaar oud*
- zijn maturiteit zeer beperkt was, aangezien hij ongeletterd is en slechts ongeveer maandelijks naar "school" ging, doch dit bleek enkel koranonderwijs te zijn;*
- zijn kwetsbaarheid onderstreept werd bij zijn aanmelding. Op de aanmeldfiche werd gesteld: "kwetsbaar, erg jong, nerveus, sprak amper luidop".*

Bij de standaardvraag op de fiche naar aanwijzingen die laten veronderstellen dat de persoon kwetsbaar zou kunnen zijn, wordt door de betreffende ambtenaar gesteld: "erg jong, spreekt stil, tranen in zijn ogen !!"

- hij geen enkel contact meer heeft met zijn ouders sinds zijn aankomst in België."

Verzoeker meent dan ook dat "de lat dus niet al te hoog [mag] gelegd worden" en verwijst naar informatie van UNHCR. Hij besluit dat hem "het voordeel van de twijfel" dient te worden toegekend.

Verzoeker gaat vervolgens in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing:

"a) Verzoekers verklaringen over zijn scholing

Verzoeker wordt verweten dat hij in zijn eerste verhoor zijn beperkte schoolaanwezigheid (ongeveer een maal per maand volgens verzoekers verklaringen) weet aan het gevaar van de taliban, en dat hij in zijn tweede verhoor die beperkte aanwezigheid weet aan het feit dat zijn ouders niet akkoord gingen met de jihad-getinte leerstof.

In deze moet er op gewezen worden dat verzoeker eigenlijk nooit naar een reguliere school ging zoals bekend in het westerse concept (schoolgebouw waarin onderwijzers diverse vakken geven met als primaire doel kinderen te leren lezen, schrijven en rekenen). Uit verzoekers verklaringen blijkt duidelijk dat het gaat om koranschool: de les werd gegeven in tentjes, de leraars zeiden dat ze "jihad moesten doen", "ik kan enkel de heilige koran lezen" (allemaal verklaringen van verzoeker op blz. 3 van gehoorverslag 1). Nochtans leek de protection officer steeds uit te gaan van de hypothese dat het om een vast onderwijssysteem ging, met dagelijkse lessen en vakantiedagen (zie vraag naar de vakantieperiode op blz. 3 gehoorverslag 1). Verweerder lijkt voorbij te gaan aan de mogelijkheid dat verzoeker gewoon op onregelmatige basis naar de koranles ging die plaatselijk werd georganiseerd. Dergelijke lessen vinden in de Afghaanse context meestal niet op dagelijkse basis maar eerder op wekelijkse of nog minder frequente basis plaats. Verweerder lijkt dan ook ten onrechte uit te gaan van voltijds basisonderwijs, terwijl verzoeker dus gewoon af en toe koranlessen volgde in tentjes, en daarbij kennelijk ook jihadistische boodschappen meekreeg.

Tijdens zijn tweede verhoor, op blz. 5, stelt verzoeker als antwoord op de vraag waarom hij maar eens per maand naar school ging: "Mijn ouders lieten met niet, waren bang dat iets anders ging worden, de andere school was ver weg. Deze school was de enige school binnen vijf minuten wandelen. Ze waren bang, de andere school is ver weg en er kan iets gebeuren met je."

De verklaringen die verzoeker over zijn scholing aflegt in beide verhoren zijn dan ook intern coherent: verzoeker mocht alleen naar de plaatselijk georganiseerde koranlessen die wellicht op onregelmatige basis werden gegeven in enkele tenten in het dorp van verzoekers woonplaats. De reguliere school was een stuk verder, en verzoekers ouders wilden verzoeker liever niet laten gaan uit angst om onderweg of in de school zelf incidenten mee te maken met de taliban, waarvan het algemeen bekend is dat die zeer sceptisch staan tegenover regulier onderwijs. Vanuit de logica van de ouders is dit bovendien volstrekt begrijpelijk, aangezien de drie andere broers van verzoeker allemaal al op traumatische wijze in aanraking zijn gekomen met de taliban (twee broers werden blind door een zuuraanval, een derde broers verdwijning linkt de familie aan de taliban).

De uitspraak van verzoeker dat zijn ouders hem niet meer naar school lieten gaan omwille van de inhoud van de lessen kan ook pas een geleidelijk inzicht zijn geweest door voormelde traumatische ervaringen met de taliban. In elk geval kunnen verzoekers ouders hun redenen hebben gehad om dit onderwijs verder te zetten, zonder dat verzoeker daarvan op de hoogte was (redenen zoals bv. het niet willen opvallen door hun kind niet meer naar de koranles te sturen, of de hoop dat het kind alsnog enkele woorden zou leren lezen en schrijven, of de hoop dat hun kind toch voldoende religieuze kennis zou opbouwen - over de religiositeit van de ouders is immers niets geweten – deze redenen zijn uiteraard speculatief, maar verzoeker kan niet per se verondersteld worden het antwoord op die vraag te kennen, zodat het hem a fortiori niet kan worden verweten).

Het feit dat verzoeker vermeldde dat hij een beetje kan schrijven bij zijn verhoor op Dienst Vreemdelingenzaken, is niet significant. Dit kan van alles betekenen. De vragenlijst is afgenomen op 12.10.2017, terwijl hij zijn asielaanvraag had ingediend op 25.08.2017. Met andere woorden had hij intussen al zo'n anderhalve maand schoolgelopen in België. Mogelijk wilde hij met trots verwijzen naar de woorden die hij al in het Belgisch onderwijs had leren schrijven. Even goed is het mogelijk dat hij een paar fragmenten uit de Koran kan schrijven. Uit die geïsoleerde uitspraak, waarbij verzoeker niet de mogelijkheid werd gegeven om context te bieden, kan alleszins geen tegenstrijdigheid worden afgeleid.

b) Verzoekers verklaringen over zijn werk als ijsjesverkoper

Verweerder stelt dat verzoeker uit een geprivilegieerde familie moet komen als hij ijsjes kon verkopen aangezien in zijn provincie slechts 33% van de inwoners toegang heeft tot elektriciteit. Verzoekers verklaringen dienaangaande zijn echter perfect mogelijk, en coherent, gelet op volgende elementen:

- i.t.t. verweerders bewering dat verzoeker in een afgelegen dorp woont, blijkt dat zijn dorp slechts op enkele kilometers ligt van het districtscentrum Alikhel (Jaji)(zie kaart Paktya in het administratief dossier, stuk 1)

- verzoeker vermeldde spontaan dat hij soms naar de radio luisterde, waarvoor ook elektriciteit nodig is (blz. 8 gehoorverslag 1).

- verzoeker vermeldde dat zijn vader een elektriciteitstoren bewaakte, wat een indicatie kan zijn van het feit dat het dorp aangesloten was op elektriciteit.

- hoe dan ook is het niet uitgesloten dat verzoekers ouders elektriciteit hadden door een generator die bv. op brandstof werkt, en dus zonder dat zij op het elektriciteitsnetwerk zijn aangesloten.

Ook verweerders stelling dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker niet in aanraking kwam met de qaldar, bewijst niet dat verzoeker liegt over deze activiteit.

Vooreerst blijkt uit verweerders informatie in het administratief dossier dat de bewering dat Afghani munt nauwelijks wordt gebruikt in verzoekers provincie, betrekking heeft op een andere provincie, m.n. Nangarhar (stuk 8 administratief dossier). Het ander stuk dat verweerder hanteert om die stelling te ondersteunen, is het feit dat er in verzoekers provincie een protest van enkelingen zou zijn geweest die vinden dat de Pakistaanse munt niet meer mag gebruikt. Een van de initiatiefnemers van dat protest wordt geciteerd en zegt dat dat de roepie niet meer zou mogen worden gebruikt (stuk 11). Over het waarheidsgehalte van zijn uitspraak bestaat geen duidelijkheid. Het is dus sowieso overdreven om te kunnen concluderen dat de munt Afghani in verzoekers woonplaats niet of zelden zou worden gebruikt.

Hoe dan ook wijst verzoeker er op dat hij wel degelijk antwoordde dat hij ijsjes verkocht in "roepies" (blz. 4). Roepies vormen de Pakistaanse munt (stuk 3). Het is pas daarna dat de Protection Officer hem voor de keuze stelde van "Afghani" of "qaldar", dat verzoeker over Afghani begint, maar uit dat antwoord kan niet per se worden afgeleid dat verzoeker beweerde dat hij alleen maar betaald werd in Afghani. Sowieso blijkt uit geen enkele informatiebron dat roepies een synoniem of onderdeel kunnen zijn van Afghani munten.

Bovendien heeft verzoeker verderop in zijn verhoor (blz. 8 gehoorverslag 1) gezegd dat in Paktia zowel in Afghani als in Qaldar wordt betaald, zodat verweerders kritiek daarmee eigenlijk vervalt. Deze uitspraak komt na de uitspraak dat verzoeker geen andere munten zag dan de Afghani, zodat het goed mogelijk is, en vanuit de context aannemelijk is, dat hij zich daarmee herformuleert en zegt dat hij dus toch Qaldar munten heeft gezien.

Dat verzoeker niet weet hoe zijn ouders ijsjes maakten, is aannemelijk. Net gelet op het feit dat elektriciteit een schaars en kostbaar iets is in zijn streek, is het aannemelijk dat zijn ouders geen kinderen betrokken bij dit proces.

c) Over verzoekers kennis van de plaatselijke landbouw

Verzoeker stelde dat hij thuis niet veel moest helpen, en bovendien was de landbouwactiviteit thuis beperkt, aangezien het pas een bijberoep bij vaders hoofdactiviteit als bewaker van de elektriciteitstoren. Verzoeker kan dan ook niet verweten worden dat hij geen idee had van hoe aardappelen gekweekt werden.

Verweerder verwijt aan verzoeker verder zijn onwetendheid over de zaai-en oogstperiode voor tarwe. Doch uit de informatie die verweerder aan het administratief dossier toevoegt (stuk 2) blijkt evenmin duidelijkheid. Bij de oogstperiode van tarwe (wheat) staat immers vermeld: "fall – all autumn sown - waarbij de herfst (zowel fall als autumn worden als herfst vertaald) zowel als zaai-al oogstperiode wordt vermeld, en waarbij in het kader daarboven nog andere maanden worden aangeduid bij tarwe, zonder dat duidelijk is of het daarbij om zaai- of oogstperiodes gaat. De informatie uit het administratief dossier volstaat dus niet om verzoekers stelling daaromtrent te ontkrachten.

Ook de stelling van verzoeker dat hij niet weet of de koe die zijn ouders thuis hadden ooit gedekt werd, is met per se ongeloofwaardig. Verweerder gaat er gemakshalve van uit dat verzoekers ouders de koe geregeld zouden laten dekken om de melkproductie van het beest op peil te houden maar dat is een loutere veronderstelling. Er is niets geweten over de financiële en praktische mogelijkheden van verzoekers ouders om dit te laten gebeuren. Het is niet omdat verzoekers ouders er volgens verweerders vooronderstelling baat bij zouden hebben om dit te doen, dat ze het ook gedaan hebben. Dergelijke veronderstellingen zijn niet dienstig om de geloofwaardigheid van verzoeker te peilen.

d) Verzoekers kennis over zijn dorpsgenoten

Verzoeker wordt verweten dat hij weliswaar andere jongeren in schooluniform heeft zien lopen maar dat hij niet wist waar deze naar school gingen. Verzoeker heeft zelf echter ook verklaard dat hij nooit buiten zijn dorp naar school is gegaan, maar dat hij wel wist dat er buiten zijn dorp scholen waren. Verzoeker kan dan ook niet verweten worden dat hij niet de precieze naam van de school van deze jongeren kende. Het is hoe dan ook geen informatie die binnen verzoekers leefwereld enig belang had.

Ook hier heeft verweerder kennelijk onvoldoende rekening gehouden met verzoekers profiel.

Hetzelfde geldt voor de uitspraak dat verzoeker maar van één jongen wist dat zijn vader landbouwer was, en van de anderen niet. In zijn context was het evident dat bijna alle vaders landbouwers waren in meer of mindere mate, zodat het voor verzoeker weinig betekenis had om stil te staan bij de beroepen van de vader van zijn dorpsgenoten.

e) Verzoekers kennis over geografie

Verzoeker herhaalt dat hij bijzonder jong was en nauwelijks zijn eigen dorp heeft verlaten voor zijn vertrek naar België.

Enkele dorpen kan hij bij naam herkennen, maar hij is er niet of nauwelijks geweest.

Ook met de concepten van subdorp/hoofddorp die verweerder hem vroeg tijdens zijn verhoor is verzoeker niet vertrouwd.

Van verzoeker kan geen systematische kennis worden verwacht van de plaatselijke landkaart.

Over verzoekers district bestaat ook wat twijfel, doch bij nazicht van zijn verklaringen blijkt hij alleen de naam Jaji (gehoorverslag 2, p. 4, vermelding in spontaan relaas) te kennen, en met de naam Alikhel (gehoorverslag 1, blz. 5) waaronder zijn district en de districtshoofdplaats beiden bekend staan.

Hieruit blijkt dus vooral dat verzoeker geen logische, schoolse manier van denken kreeg aangeleerd, maar er kan allerminst worden uit afgeleid dat verzoeker niet werkelijk uit zijn beweerde regio afkomstig is."

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal te streng heeft geoordeeld en dat hij wel degelijk afkomstig is uit het district Jaji in de provincie Paktia. Hij wijst erop dat de commissaris-generaal nalaat om een onderzoek te voeren naar de vluchtmotieven van verzoeker en dat hij hierover moet worden gehoord.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker informatie inzake de Afghaanse afghani van Wikipedia aan het verzoekschrift (stuk 3).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoeker de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt. De Raad stelt immers vast dat verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn profiel van een minderjarige met beperkte scholing die nooit zijn dorp heeft verlaten. De Raad stelt vooreerst vast dat tijdens de procedure rekening gehouden werd met verzoekers minderjarigheid, zoals tevens wordt erkend door verzoeker in zijn verzoekschrift. Er werd hem immers een voogd toegewezen die hem van het begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de procedure. Het persoonlijk onderhoud werd bovendien afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die rekening heeft gehouden met verzoekers minderjarigheid en de nodige zorgvuldigheid aan de dag gelegd heeft om hem op een professionele en verantwoorde manier te benaderen.

Verzoekers profiel kan bovendien niet overtuigen als verschoningsgrond voor zijn ontoereikende kennis met betrekking tot zijn directe leefomgeving. De Raad is immers van oordeel dat, zelfs van een persoon van jonge leeftijd met beperkte scholing, redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn beweerde regio van herkomst. De Raad benadrukt dat een jonge leeftijd of beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of hem zouden verhinderen zijn directe omgeving en leefwereld te omschrijven. Dergelijke conclusie kan evenmin worden afgeleid uit de bepalingen van artikel 20, derde lid, van de Richtlijn 2004/83 of de loutere vaststelling in de Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdelingen dat verzoeker over een kwetsbaar profiel zou beschikken. Uit het loutere feit dat verzoeker over een kwetsbaar profiel beschikt, kan immers niet worden afgeleid dat verzoekers cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor hij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Dit kon evenmin blijken uit het verloop van de persoonlijke onderhouds en verzoeker, noch zijn advocaat maakten enige opmerkingen hieromtrent.

Het loutere feit dat verzoeker zijn dorp nooit verlaten heeft of dat hij thans geen contact heeft met zijn ouders, biedt bovendien geen afdoende verklaring voor het ontbreken van een voldoende doorleefde en met objectieve informatie overeenstemmende kennis van zijn directe leefomgeving.

De Raad merkt verder op dat in de bestreden beslissing genoegzaam rekening werd gehouden met verzoekers minderjarige leeftijd bij de beoordeling van zijn kennis inzake zijn regio van herkomst, gelet op de volgende pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing: *“U verliet Afghanistan toen u twaalf jaar oud was. Uw persoonlijk onderhoud op het CGVS vond plaats toen u dertien jaar oud was. Uw erg jonge leeftijd heeft er ongetwijfeld voor gezorgd dat u in zekere mate van het dagelijks leven in Afghanistan afgeschermd was. Een twaalfjarige gaat niet alleen niet betrokken worden bij tal van problemen die volwassenen na aan het hart liggen, hij gaat doordat zijn eigen interesses elders liggen minder openstaan voor deze onderwerpen en door zijn jonge leeftijd heeft hij niet steeds het besef om wat hij toch opneemt correct in te schatten en te onthouden. Een twaalfjarige kan derhalve niet alleen veel minder kennis aanbrengen, ook over bepaalde thema's kan helemaal geen kennis verwacht worden. Wel zou een twaalfjarige in staat moeten zijn om aannemelijk te vertellen over zijn dagelijks leven, zijn eigen leefwereld. Zo kunnen er plausibele verklaringen verwacht worden over zijn eigen bezigheden, zijn dichte familieleden, hun activiteiten en zijn directe woonplaats. Het kan een twaalfjarige immers niet zijn ontgaan hoe hij en zijn gezinsgenoten leefden. U slaagt er evenwel niet in om geloofwaardige verklaringen af te leggen over uw studies, over uw activiteit als ijsjesverkoper, over de beroepsactiviteiten van uw vader, over de landbouwomgeving waarin u zou geleefd hebben, over de directe omgeving van uw dorp en over de veiligheidssituatie die een directe impact op het leven van u en uw dorpsgenoten zou hebben gehad.”* Verzoekers verwijzing naar artikel 57/1, § 3, van de Vreemdelingenwet of naar de UNHCR Richtlijnen inzake de behandeling van verzoeken om internationale bescherming van minderjarigen kan aldus geen afbreuk doen aan de motivering van de bestreden beslissing, waaruit genoegzaam blijkt dat afdoende rekening werd gehouden met verzoekers profiel. Deze motivering is correct, pertinent en vindt steun in het administratief dossier.

De Raad is van mening dat verzoekers verweer in het verzoekschrift dat hij op onregelmatige basis naar de koranschool ging omdat deze zelf op niet frequente wijze werd georganiseerd, een loutere *post-factum* verklaring betreft die na reflectie tot stand is gekomen na kennisname van de bestreden beslissing, gezien verzoeker deze feiten niet vermeldde tijdens de persoonlijke onderhouden. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud bovendien *“de school was vaak maar ik ging eens per maand”* (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 14, p. 3), hetgeen afbreuk doet aan zijn verweer dat zijn school op zeldzame momenten werd georganiseerd. Verzoekers verweer dat hij tussen de twee persoonlijke onderhouden coherente verklaringen heeft afgelegd over zijn schoolgang en dat zijn verklaring dat zijn ouders hem niet meer naar school wilden laten gaan omwille van de inhoud van de lessen een *“geleidelijk inzicht”* betreft kunnen bovendien geen afbreuk doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoeker *“ondanks de zeer fragmentarische schoolgang die u verhinderde ook maar iets bij te leren – een doel dat blijkbaar ook uw ouders nastreefden - toch eens per maand naar school bleef gaan (CGVS 27/3/2018 p.6). Dat u op school niets leerde bevestigt u op het CGVS wanneer u zegt te kunnen lezen noch schrijven (CGVS 25/1/2018 p.3; CGVS 27/3/2018 p.6).”* Waar verzoeker aanvoert dat zijn ouders hun redenen konden gehad hebben om het onderwijs verder te zetten waarvan hijzelf niet op de hoogte is, merkt de Raad op dat dit loutere vermoedens of veronderstellingen betreffen die bovendien niet kunnen verklaren waarom verzoeker slechts zeer fragmentarisch naar school ging, en die aldus geen ander licht kunnen werpen op de motivering van de bestreden beslissing.

Dit geldt temeer nu in de bestreden beslissing terecht werd geoordeeld dat verzoekers verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud over zijn ongeletterdheid ongeloofwaardig zijn (*Ibid.*), gelet op zijn tegenstrijdige verklaringen bij aanvang van de procedure waar hij aangaf te kunnen schrijven (DVZ-verklaring, stuk 24, p. 4). De Raad is van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verweer in zijn verzoekschrift dat hij hiermee wenste aan te geven dat hij na anderhalve maand scholing in België al enkele woorden had leren schrijven. Dit verweer klemmt immers met de handtekening waarmee verzoeker de documenten bij aanvang van de procedure ondertekende (Dossier overgemaakt aan het CGVS, stuk 25), gezien de Raad het niet geloofwaardig acht dat verzoeker een dermate vlotte handtekening zou kunnen zetten na anderhalve maand scholing te hebben gevolgd in België. Bovendien gebruikte verzoeker dezelfde handtekening bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming (Bijlage 26, stuk 26) op 25 augustus 2017, waaruit weldegelijk blijkt dat verzoeker reeds kon schrijven bij zijn aankomst in België op 20 augustus 2017. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn scholing.

De bestreden beslissing motiveerde bovendien terecht dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn werk als ijsjesverkoper.

Verzoekers argumenten in het verzoekschrift dat zijn dorp gelegen is nabij het districtscentrum, dat hij verklaard heeft naar de radio te luisteren en dat zijn vader een elektriciteitstoren bewaakte, wat een indicatie kan vormen dat zijn dorp aangesloten is op elektriciteit en dat het mogelijk is dat zijn ouders een generator hadden vormen loutere veronderstellingen en *post factum* verklaringen die geen afbreuk kunnen doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker tijdens de persoonlijke onderhoud niet kon vertellen waar zijn ouders de elektriciteit voor de productie van ijs vandaan haalden (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 14, p. 10). Er werd dan ook terecht geoordeeld dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zou weten waar zijn ouders deze elektriciteit vandaan haalden, gelet op de informatie beschikbaar in het administratief dossier waaruit blijkt dat slechts 33% van de bevolking toegang heeft tot elektriciteit en er buiten de stad Gardez weinig toegang is tot elektriciteit (Landeninformatie, stuk 23, nr. 7), *quod non in casu*. Waar verzoeker verder aanvoert dat het aannemelijk is dat hij niet betrokken werd bij de productie van ijs omdat elektriciteit een schaars goed betreft, merkt de Raad op dat dit een loutere *post factum* verklaring betreft, nu verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat hij niet wist hoe het ijs gemaakt werd omdat zijn ouders dit in een andere kamer maakten (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 7, p. 2). Verzoekers verweer kan dan ook geen afbreuk doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoeker geen enkele notie heeft van hoe zijn ouders ijs maakten louter en alleen omdat zij zich in een andere kamer bevonden.

Verzoeker kan verder gevolgd worden dat de landeninformatie in het administratief dossier over het gebruik van de Pakistaanse roepie (Landeninformatie, stuk 23, nr. 8) betrekking heeft op de provincie Nangarhar en niet op verzoekers provincie, doch uit deze informatie blijkt tevens dat in Afghanistan vaak gebruik wordt gemaakt van de Pakistaanse roepie, wat tevens wordt bevestigd door de door verzoeker toegevoegde informatie (verzoekschrift, stuk 3). Bovendien bevat het administratief dossier andere landeninformatie waaruit blijkt dat dit ook in verzoekers provincie Paktia het geval is, gelet op de informatie dat een deel van de bevolking een campagne heeft gevoerd tegen het gebruik van de Pakistaanse munteenheid in Paktia (*Ibid.*, nr. 11). Verzoeker stelt dat het waarheidsgehalte van de informatie vervat in het artikel niet kan worden geverifieerd, doch de Raad merkt op dat hij deze stelling op algemene wijze poneert maar er niet in slaagt om *in concreto* aan te tonen dat de informatie in het administratief dossier niet correct of onbetrouwbaar zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken. Bovendien merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet poneert dat de munt Afghani in verzoekers woonplaats niet of zelden zou worden gebruikt, doch de bestreden beslissing oordeelde wel terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, gelet op zijn verklaringen dat hij ijsjesverkoper was, verklaarde dat hij nooit een andere munteenheid dan de Afghani heeft gezien noch enige informatie kan geven over de qaldar, de Pakistaanse munteenheid (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 14, p. 7). Verzoeker kan aldus niet gevolgd worden in zoverre hij in zijn verzoekschrift voorhoudt dat hij nooit verklaarde dat hij ook ijsjes verkocht in de Pakistaanse munteenheid, gelet op zijn hierboven vermelde verklaringen. Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen treedt de Raad de commissaris-generaal dan ook bij dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn activiteiten als ijsjesverkoper. De door verzoeker toegevoegde informatie over de Afghaanse munteenheid (verzoekschrift, stuk 3) kan geen afbreuk doen aan deze vaststellingen.

Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat hem niet kan worden verweten dat hij geen kennis heeft van de aardappelteelt omdat hij zijn vader niet veel hielp, betreft een loutere herhaling van zijn verklaringen die voorbijgaat aan de motivering in de bestreden beslissing dat *“Zelfs indien u zoals u zegt uw vader niet veel hielp zou u in staat moeten zijn enige basiskennis over de teeltwijze van aardappelen ten toon te spreiden (CGVS 25/1/2018 p.4). Dat u hier niet toe in staat bent schaadt andermaal zowel het geloof in deze beroepsactiviteit van uw vader als in uw verblijf in een rurale streek als Jaji.”*

Verzoeker kan verder niet gevolgd worden waar hij stelt dat de informatie beschikbaar in het administratief dossier met betrekking tot de zaai- en oogstperiode van tarwe niet volstaat om verzoekers verklaringen hierover te ontkrachten. Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat het zaaien van tarwe plaatsvindt in de herfst en de oogst van tarwe plaatsvindt in de zomer (Landeninformatie, stuk 23, nr. 2), terwijl verzoeker aldus verkeerdelijk verklaarde dat het zaaien van tarwe plaatsvindt in de winter en het oogsten van tarwe in de herfst (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 14, p. 11). Verzoeker brengt zelf geen informatie aan waaruit blijkt dat de informatie beschikbaar in het administratief dossier onbetrouwbaar dan wel incorrect zou zijn, noch kan uit zijn verweer worden geconcludeerd dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken. Verzoekers landbouwkennis is dan ook tegenstrijdig met de beschikbare landeninformatie en doet aldus afbreuk aan zijn verklaringen afkomstig te zijn uit een landbouwdorp in Afghanistan.

In zoverre verzoeker verder aanvoert dat het een loutere veronderstelling is van de commissaris-generaal dat zijn ouders de koe regelmatig zouden moeten laten dekken voor melk, doch dat er niets is geweten over de financiële en praktische mogelijkheden van verzoekers ouders om dit te laten gebeuren, merkt de

Raad op dat de bestreden beslissing terecht oordeelde dat verzoekers verklaringen dat de koe nooit een kalf kreeg niet geloofwaardig zijn, gelet op de landeninformatie beschikbaar in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 23, nrs. 10 en 16) dat een koe enkel melk geeft wanneer zij een kalf heeft gekregen, waarbij een lactatieperiode van 183 of 230 dagen als voorbeeld worden gebruikt voor koeien in Afghanistan. Verzoeker toont niet aan dat deze informatie foutief dan wel onbetrouwbaar zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken. Gezien het belang van de verwekking van kalveren voor de productie van melk blijkt uit deze informatie, is het aldus niet aannemelijk dat verzoeker zou verklaren dat hun koe nooit een kalf kreeg, gelet op zijn overige verklaringen dat zijn familie sinds hij klein was een koe hadden die zij gebruikten voor de melkproductie (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 14, p. 11). Uit het bovenstaande blijkt dat verzoekers landbouwkennis lacunair is, hetgeen afbreuk doet aan zijn verklaringen over zijn herkomst.

Verzoeker kan verder niet gevolgd worden dat hem niet kan worden verweten dat hij geen kennis heeft over andere scholen in zijn regio omdat hij zijn dorp nooit verliet en dergelijke informatie geen belang heeft voor zijn leefwereld, gelet op zijn verklaringen dat zijn ouders naar een andere school zochten voor verzoeker (*Ibid.*, p. 3), en zijn verklaringen dat zijn broers ook naar school gingen (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 7, p. 3). Dat verzoeker aldus geen kennis heeft van andere scholen in zijn regio (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 14, p. 3), noch kan vertellen waar zijn broers naar school gaan (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 7, p. 3) is dan ook niet aannemelijk en doet verder afbreuk aan zijn verklaringen over zijn herkomst.

Waar verzoeker bovendien aanvoert dat het in zijn context evident was dat alle vaders van zijn vrienden landbouwers waren, merkt de Raad op dat dit verweer niet dienstig kan worden aanvaard. Indien dit daadwerkelijk zo was, kon immers redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker dit zo zou aangeven wanneer hij naar de activiteiten van de vaders van zijn vrienden werd gevraagd. Verzoeker verklaarde echter dat hij niet wist wat het werk was van zijn vriend M. (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 14, p. 3). Verzoekers verweer biedt bovendien geen afdoende verschooning voor de vaststelling verklaarde niet te weten wat de overige personen in zijn dorp deden van werk (*Ibid.*). Indien deze allen landbouwer waren, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker dit ook zo zou hebben aangegeven tijdens het persoonlijk onderhoud, *quod non*. Dergelijke ondoorleefde verklaringen met betrekking tot zijn leefomgeving doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn herkomst.

De Raad herhaalt bovendien dat verzoekers jonge leeftijd, beperkte scholing en het loutere feit dat hij zijn dorp nooit verlaten heeft, geen afdoende verschooning biedt voor verzoekers lacunaire kennis met betrekking tot zijn leefomgeving, zodat dit geen verklaring vormt voor zijn lacunaire geografische kennis van zijn nabije omgeving. Verzoekers beperkte scholing kan bovendien geen afdoende verklaring bieden voor zijn lacunaire kennis met betrekking tot het hoofddorp en het district waarin zijn dorp zich bevindt, gezien uit zijn verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouds, in tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift beweert, blijkt dat hij deze structuren weldegelijk kent en begrijpt (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 14, p. 2, Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 7, p. 2). Verzoeker kan aldus niet gevolgd worden dat zijn lacunaire geografische kennis geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn herkomst.

In zoverre verzoeker meent dat, gezien zijn minderjarigheid, de bewijslast soepel dient te worden toegepast en hierbij in voorkomend geval een brede toepassing van "*het voordeel van de twijfel*" op zijn plaats is, benadrukt de Raad dat verzoekers minderjarigheid hem niet ontslaat van de plicht tot medewerking die op elke verzoeker om internationale bescherming rust.

De Raad kan begrip opbrengen voor het feit dat de onzekerheid waarin een jonge verzoeker zich bevindt, maar verzoeker heeft er evenwel alle belang bij om de instanties belast met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming de waarheid te vertellen betreffende zijn identiteit, nationaliteit en profiel alsook de redenen die hem ertoe gebracht hebben zijn land van herkomst te verlaten, en de plaatsen en landen van verblijf, en niet halsstarrig vast te houden aan het verhaal dat hem door anderen werd opgedragen te vertellen. Wanneer echter zoals *in casu* de gegevens en elementen die door de minderjarige worden aangebracht vaag, algemeen en ongeloofwaardig zijn en de verklaringen die hij aflegt met betrekking tot zijn directe leefwereld in zijn geheel genomen ongeloofwaardig overkomen, kunnen de instanties enkel vaststellen dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. Gelet op het geheel van bovenstaande overwegingen heeft verzoeker niet voldaan aan de op hem rustende bewijslast, zelfs indien rekening wordt gehouden met zijn minderjarigheid, zijn profiel en zijn specifieke kwetsbaarheid.

Verzoeker betwist de overige motieven van de bestreden beslissing niet. De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“U verliet Afghanistan toen u twaalf jaar oud was. Uw persoonlijk onderhoud op het CGVS vond plaats toen u dertien jaar oud was. Uw erg jonge leeftijd heeft er ongetwijfeld voor gezorgd dat u in zekere mate van het dagelijks leven in Afghanistan afgeschermd was. Een twaalfjarige gaat niet alleen niet betrokken worden bij tal van problemen die volwassenen na aan het hart liggen, hij gaat doordat zijn eigen interesses elders liggen minder openstaan voor deze onderwerpen en door zijn jonge leeftijd heeft hij niet steeds het besef om wat hij toch opneemt correct in te schatten en te onthouden. Een twaalfjarige kan derhalve niet alleen veel minder kennis aanbrengen, ook over bepaalde thema's kan helemaal geen kennis verwacht worden. Wel zou een twaalfjarige in staat moeten zijn om aannemelijk te vertellen over zijn dagelijks leven, zijn eigen leefwereld. Zo kunnen er plausibele verklaringen verwacht worden over zijn eigen bezigheden, zijn dichte familieleden, hun activiteiten en zijn directe woonplaats. Het kan een twaalfjarige immers niet zijn ontgaan hoe hij en zijn gezinsgenoten leefden. U slaagt er evenwel niet in om geloofwaardige verklaringen af te leggen over uw studies, over uw activiteit als ijsjesverkoper, over de beroepsactiviteiten van uw vader, over de landbouwomgeving waarin u zou geleefd hebben, over de directe omgeving van uw dorp en over de veiligheidssituatie die een directe impact op het leven van u en uw dorpsgenoten zou hebben gehad.

Vooreerst kan u geen aannemelijk beeld schetsen van uw studies in Afghanistan. U vertelt dat u vijf jaar school liep in uw dorp maar dat u deze school maar eens per maand aandeed. Als verklaring voor uw zeer onregelmatige schoolgang werpt u in uw eerste persoonlijk onderhoud op dat u niet vaker naar school ging uit vrees dat de taliban u iets zou doen (CGVS 25/1/2018 p.3). In uw tweede onderhoud specificeert u dat uw ouders niet akkoord waren met de Jihad getinte leerstof (CGVS 27/3/2018 p.5). Waarom u dan toch consequent eens per maand naar de school bleef gaan terwijl uw ouders niet wilden dat u de onderwezen leerstof tot u nam kan u niet verduidelijken (CGVS 27/3/2018 p.6). Uw uitleg dat uw ouders een andere school voor u zochten maar in tussentijd zeiden dat uw school voldeed kan deze uiterst bizarre situatie niet verklaren. Het is weinig geloofwaardig dat u ondanks de zeer fragmentarische schoolgang die u verhinderde ook maar iets bij te leren – een doel dat blijkbaar ook uw ouders nastreefden - toch eens per maand naar school bleef gaan (CGVS 27/3/2018 p.6). Dat u op school niets leerde bevestigt u op het CGVS wanneer u zegt te kunnen lezen noch schrijven (CGVS 25/1/2018 p.3; CGVS 27/3/2018 p.6). Nochtans gaf u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) te kennen dat u wel degelijk kan schrijven (Verklaring DVZ 12/10/2017 punt 11). Aangezien u zich ongeletterd verklaart is het ook verwonderlijk dat u westerse jaartallen gebruikt om gebeurtenissen voor uw vertrek uit Afghanistan te situeren (CGVS 27/3/2018 p.4). Bovenstaande vaststellingen doen twijfelen aan uw beweerde schoolcarrière in Afghanistan.

Naast op onregelmatige wijze naar school gaan verkocht u ook ijsjes in de straat en hielp u uw vader bij zijn werkzaamheden op het land (CGVS 25/1/2018 p.3,4). U beweert dat uw ouders de ijsjes zelf maakten met behulp van jullie koelkast (CGVS 25/1/2018 p.4; CGVS 27/3/2018 p.2). Uitleggen hoe uw ouders het ijs maakten kan u niet, naar eigen zeggen omdat uw ouders het in een andere kamer maakten (CGVS 27/3/2018 p.2). Dat u als verkoper van het ijs nooit enige interesse toonde in het productieproces is echter opmerkelijk (CGVS 27/3/2018 p.2). Waar uw familie de elektriciteit voor jullie koelkast vandaan haalde weet u evenmin (CGVS 25/1/2018 p.10). In een provincie waar amper 33% van de bevolking toegang heeft tot elektriciteit en waar elektriciteit nauwelijks beschikbaar is buiten de hoofdstad Gardez moet uw familie in een afgelegen dorp in een uitzonderlijke positie zijn geweest die zelfs u als twaalfjarige zou moeten kunnen toelichten. Daarnaast spring ook uw uitspraak dat u uw ijsjes verkocht voor 1 afghani in het oog (CGVS 25/1/2018 p.4). Zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier wordt in uw provincie hoofdzakelijk de Pakistaanse munt, kaldar, gebruikt. Dat u stelt dat u nooit een andere munteenheid dan de afghani zag doet dan ook opnieuw twijfelen aan uw voorgehouden verblijf in Paktia (CGVS 25/1/2018 p.7). Uw voorstelling dat u in uw dorp in Jaji ijsjes verkocht wordt door bovenstaande vaststellingen ernstig geschaad.

De vaststelling dat u er niet in slaagt geloofwaardige verklaringen af te leggen over uw eigen activiteiten in Afghanistan halen het geloof in uw verklaarde leven in het district Jaji van de provincie Paktia ernstig onderuit. De geloofwaardigheid van uw voorgehouden verblijf in Jaji wordt verder aangetast door uw onvermogen plausibele verklaringen af te leggen over de bezigheden van uw familieleden en dorpsgenoten, die u ondanks uw jonge leeftijd ongetwijfeld moet gezien en gehoord hebben. Zo kan niet aannemelijk maken dat u en uw vader aardappelen teelden. U kan immers helemaal niets vertellen over hoe u en uw vader aardappelen kweekten (CGVS 25/1/2018 p.8).

Zelfs indien u zoals u zegt uw vader niet veel hielp zou u in staat moeten zijn enige basiskennis over de teeltwijze van aardappelen ten toon te spreiden (CGVS 25/1/2018 p.4). Dat u hier niet toe in staat bent schaadt andermaal zowel het geloof in deze beroepsactiviteit van uw vader als in uw verblijf in een rurale streek als Jaji. Hoewel u beweert dat er in de velden rond uw dorp tarwe geteeld werd schiet ook uw kennis over dit gewas tekort (CGVS 25/1/2018 p.10). Zo gelooft u dat tarwe gezaaid wordt in de winter en geoogst wordt in de herfst (CGVS 25/1/2018 p.11). In werkelijkheid vindt het zaaien van tarwe in uw regio plaats van midden oktober tot eind november en het oogsten van half mei tot half juni. Zelfs als kind van twaalf zou u tarwe op de velden rond uw dorp gezien en het oogstseizoen in uw dorp beleefd moeten hebben waardoor u zou moeten weten dat dit gewas niet in de winter maar aan het einde van de lente geoogst wordt. Dat u dermate de bal mis kan slaan over het enige gewas dat de landbouwers van uw dorp telen doet verder afbreuk aan uw voorgehouden verblijf in Jaji. Het geloof in uw verblijf in Jaji wordt verder ondermijnd door uw onwetendheid over de productie van pijnboompitten waarvoor de regio van Jaji bekend staat (CGVS 27/3/2018 p.3). De bossen die het berglandschap van Jaji bedekken zijn u eveneens ontgaan (CGVS 27/3/2018 p.6). Tenslotte wekken ook uit uitspraken over jullie koe verwondering. Hoewel jullie de koe hielden voor haar melkproductie en u stelt dat jullie de koe reeds hadden sinds u klein was beweert u dat de koe nooit een kalf kreeg (CGVS 25/1/2018 p.11). Hoewel een koe melk zal blijven geven zolang ze gemolken wordt neemt haar melkproductie stelselmatig af. Hierdoor wordt ernaar gestreefd om na zo'n negen maanden de koe opnieuw drachtig te krijgen zodat de melkproductie opnieuw opgestart wordt. Dat jullie jullie investering en het dagelijks onderhoud niet laten renderen door jaarlijks de koe te laten kalveren is erg eigenaardig.

Evenzo kunnen ook uw verklaringen over de schoolmogelijkheden in uw regio niet overtuigen. Hoewel u beweert dat uw ouders een andere school voor u zochten heeft u zelf geen weet van andere scholen in uw regio (CGVS 25/1/2018 p.3). U zag kinderen in schooluniform naar school vertrekken maar weet niet waar ze naartoe gingen (CGVS 25/1/2018 p.3). Zelfs van uw broers weet u niet waar ze school liepen (CGVS 27/3/2018 p.3). Ook over de andere bezigheden van uw dorpsgenoten weet u amper iets te vertellen. Gevraagd wat uw dorpsgenoten van werk deden antwoordt u dat u het niet weet (CGVS 25/1/2018 p.10). Zelfs als u meer specifiek gevraagd wordt naar de beroepen van de vaders van uw vrienden kan u maar van één vader aangeven dat hij landbouwer was (CGVS 25/1/2018 p.10). Indien uw leven zich daadwerkelijk tot uw dorp beperkte kan er niet geloofd worden dat de dagelijkse bezigheden van uw dorpsgenoten u als twaalfjarige volledig ontgaan zouden zijn.

Naast uw ontoereikende verklaringen over uw persoonlijke levensomstandigheden en de levensomstandigheden van uw familieleden en dorpsgenoten is ook uw geografische kennis erg pover. Er dient immers vastgesteld te worden dat u over uw eigen dorp en haar onmiddellijke omgeving nauwelijks enige kennis heeft. Zo noemt u uw dorp een kleine dorp of subdorp binnen een groot dorp. De naam van dit grote dorp kent u niet (CGVS 25/1/2018 p.2; CGVS 27/3/2018 p.2). Namen van andere subdorpen binnen ditzelfde grote dorp kent u evenmin (CGVS 27/3/2018 p.2). Op de vraag of er naast uw dorp Bar (of hoog) Lesangi ook een Kuz (of laag) Lesangi bestaat antwoordt u bevestigend. U kan evenwel niet aangeven of dit lage deel van Lesangi een dorp dan wel een huis is (CGVS 27/3/2018 p.2). Als u vervolgens gevraagd wordt om uw dorp te situeren binnen uw district slaagt u erin twee dorpen te noemen die naast uw dorp liggen. Meer dan twee omringende dorpen kent u echter niet (CGVS 25/1/2018 p.5). Als u de naam Lar Lewani voorgelegd wordt herkent u er wel een dorp in, dat u opnieuw naast uw dorp situeert. Gevraagd meer te vertellen over dit grenzende dorp bent u daar evenwel niet toe in staat. Schatten hoelang een wandeltocht van uw dorp naar Lar Lewani zou duren kan u evenmin (CGVS 25/1/2018 p.9). Het dorp Kotgai (of Kotkay) herkent u ook bij naam en situeert u eveneens naast uw dorp, om als u de vraag krijgt wat u bedoelt met naast uw dorp terug te krabbelen en te verklaren niet precies te weten waar het ligt. Nochtans beweert u dat u niet alleen van dit dorp hoorde maar dat u het zelfs met uw eigen ogen heeft gezien (CGVS 25/1/2018 p.9). Of Kotgai bekend is voor bijvoorbeeld een lyceum, bazaar of schijn kan u niet zeggen (CGVS 25/1/2018 p.9). Nochtans is er in Kotgai wel degelijk een bazaar gelegen. Het kan u moeilijk ontgaan zijn dat er in Kotgai een bazaar aanwezig is indien dit dorp niet alleen dicht bij uw dorp gelegen is maar u dit dorp ook zelf bezocht.

Voorts valt het op dat u bij aankomst in België niet wist in welk district uw dorp gelegen was. Tijdens uw interview bij de dienst Minteh op 25/8/2017 werd de naam van uw district niet vermeld, terwijl u bij de dienst Asiel op 12/10/2017 en in de door u ingevulde vragenlijst op 12/12/2017 expliciet liet optekenen dat u de naam van uw district niet wist (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling; Verklaring DVZ punt 10; Vragenlijst niet begeleide minderjarigen uit Afghanistan p.2,3,4,5) Tijdens uw persoonlijk onderhoud weet u opeens wel dat u uit het district Aryub Zazai afkomstig bent (CGVS 25/1/2018 p.2). Gevraagd hoe het komt dat u nu opeens wel de naam van uw district kan noemen ontkent u eenvoudigweg dat u het eerder niet wist (CGVS 25/1/2018 p.12).

Aangezien uw eerdere verklaringen niet mis begrepen kunnen worden kan deze uitleg uiteraard niet overtuigen. Het mag ook verbazen dat wanneer u geconfronteerd wordt met de naam van uw districtscentrum en een van de andere namen van uw district, u wel beweert dat u de naam hoorde maar dat u er verder niets over kwijt kunt (CGVS 25/1/2018 p.5,6).

Tevens is het bevreemdend dat u aangeeft dat u de naam Pakistan niet hoorde in Afghanistan (CGVS 25/1/2018 p.6). De dorpen die volgens u naast uw dorp liggen, zijn gevestigd op amper enkele kilometers van de Pakistaanse grens langs een weg die rechtstreeks naar Pakistan leidt. Bovendien werden de inwoners van uw regio de afgelopen jaren op onaangename wijze herinnerd aan hun nabijheid tot Pakistan. Zo vuurde het Pakistaanse leger in november 2016 en augustus 2011 raketten af op uw district waarbij onder andere het dorp Zadran (Zadrano), een dorp vlakbij het uwe, geraakt werd. Deze militaire acties op Afghaanse grondgebied kenden een grote weerklank in uw regio waardoor het zeer merkwaardig is dat u zelfs de naam Pakistan niet hoorde in de dagelijkse gesprekken van uw familieleden en dorpsgenoten. Als u erop gewezen wordt dat uw dorp heel dicht bij de Pakistaanse grens ligt kan u slechts antwoorden dat u dat niet weet (CGVS 25/1/2018 p.8). Ook de naam Kurram, de agency die aan de andere kant van de grens ligt, doet bij u geen belletje rinkelen (CGVS 27/3/2018 p.3). Gezien de nabijheid van uw dorp tot de Pakistaanse grens en de impact die deze ligging op het dagelijks leven in uw regio moet hebben valt niet in te beelden dat zelfs u als twaalfjarige hier niet van de hoogte zou zijn.

Over tal van aspecten van het leven in uw streek legt u eveneens ontoereikende verklaringen af. Zo vertelt u dat levensmiddelen in uw dorp gekocht kunnen worden maar weet u niet waar uw dorpsgenoten naartoe trokken om kledingstukken aan te schaffen (CGVS 25/1/2018 p.5). Gevraagd om te vertellen naar de zenders en de programma's die jullie op jullie radio beluisterden begint u over de cricketmatchen die jullie volgden en somt u vlot zeven namen van Afghaanse cricketspelers op (CGVS 25/1/2018 p.4,7). Als u echter gevraagd wordt naar de namen van de radiokanalen die jullie in Jaji konden ontvangen moet u het antwoord opnieuw schuldig blijven (CGVS 25/1/2018 p.8). Uw kennis over de stammen in uw regio is even beperkt. Zo kent u geen namen van andere stammen naast uw stam, Zazai (CGVS 25/1/2018 p.7). Als u gewezen wordt op de stammenconflicten waarvoor uw streek bekend is moet u uw onwetendheid over het onderwerp toegeven (CGVS 25/1/2018 p.7-8). Zelfs uw eigen substam is u niet bekend (CGVS 25/1/2018 p.7). Ook van het principe waarbij stammen hun leden onder de wapens kunnen brengen bent u niet op de hoogte. Deze stammilitie of arbaki werd de laatste jaren in vele streken van Afghanistan, waaronder Jaji, onder de naam Afghan Local Police ingezet om de dorpelingen de kans te geven om onder de vleugels van de overheid hun eigen dorp te beschermen. Hoewel deze arbaki niet alleen deel uitmaken van de principes van uw stam maar ook de realiteit uitmaakten van het dorp waar u uw dagen doorbracht heeft u nog nooit van hen gehoord (CGVS 25/1/2018 p.7). Gezien het belang van stammen in een rurale streek als Jaji schaadt uw gebrek aan kennis andermaal het geloof in uw voorgehouden verblijf in deze streek.

U werd meermaals de kans geboden om uw verblijf in Jaji aannemelijk te maken door zelf allerhande informatie over uw district aan te reiken. In uw eerste persoonlijk onderhoud bent u niet in staat om ook maar de minste informatie over uw district zelf aan te brengen (CGVS 25/1/2018 p.8). In uw tweede onderhoud werd er opnieuw herhaaldelijk op aangedrongen dat u zelf over uw dorp en district zou vertellen zodat u zelf uw verblijf aldaar zou aantonen. Uiteindelijk vertelt u over twee overwinningen van het Afghaanse cricketteam in 2015 en 2016 die door de mensen van Jaji gevierd werden en over een veiligheidsincident in uw dorp. Andere informatie over uw regio kan u niet kwijt (CGVS 27/3/2018 p.3-4). In het licht van bovenstaande vaststellingen kunnen de elementen die u aanbrengt onvoldoende getuigen van uw verblijf in Jaji.

Ten slotte moet er, in de kantlijn, nog stil gestaan worden bij enkele vaststellingen die de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken maakten. Zo werd er tijdens uw interview bij de dienst Minteh opgemerkt dat u uw reisweg vanbuiten had geleerd. U was slechts in staat de landen waardoor u gereisd zou hebben van de eerste tot de laatste op te sommen en om halverwege in te pikken was niet mogelijk voor u (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Ook is het opmerkelijk dat u bij Minteh eerst aangaf dat uw zussen in Kabul woonden om het even later als een verspreking van de hand te doen en ze alsnog in Paktia te situeren (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). U vermeldde bij dat allereerste interview ook maar drie zussen terwijl u het aantal later optrok tot vijf (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling; Verklaring DVZ punt 17). Het is ook opvallend dat u bij de dienst Minteh verklaarde niet te weten of u een taskara had terwijl u in uw latere verklaringen telkens aangaf dat u een taskara had, maar het document in Afghanistan achterliet (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling; Verklaring DVZ punt 24, CGVS 25/1/2018 p.5). Het is opvallend dat u juist in het eerste interview direct na uw aankomst in België dergelijke afwijkende verklaringen laat optekenen."

De uiteenzetting in het verzoekschrift dat er geen onderzoek werd gevoerd naar verzoekers vluchtmotieven is niet relevant, gezien uit bovenstaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij afkomstig is uit Bar Lesangi, in het district Jaji in de provincie Paktia in Afghanistan. Hierdoor kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat verzoeker de beweerde herkomst uit Bar Lesangi, in het district Jaji, in de provincie Paktia, in Afghanistan niet aannemelijk maakt, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan.

Het is immers in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de asielprocedure zijn ware identiteit en herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor de komst naar België, noch over het element of verzoeker afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is, te meer daar verzoeker op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens de persoonlijke onderhoud en dus de kans heeft gekregen de nodige relevante elementen aan te brengen (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 14, p. 2; Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 2).

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Afghanistan geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP